

[Udenrigsministeren.]

at de enkelte ministerier og organisationer kommer til at arbejde i hver sin retning.

Selve handelsforhandlingerne med de udenlandske delegationer føres enten i København eller i udlandet af en delegation, der ledes af en embedsmand fra udenrigstjenesten, og hvori som hovedregel både fagministerierne og erhvervsorganisationerne er repræsenteret.

Føres forhandlingerne i København, er de ikke forbundet med udgifter for statskassen, idet der ikke udbetales diæter til delegationens medlemmer. Føres forhandlingerne i udlandet, afholdes embedsmændenes udgifter af udenrigsministeriet; men jeg vil her gerne bemærke, at det er de enkelte fagministerier, der hver for sig træffer afgørelse om, hvorvidt de anser det for nødvendigt at lade sig repræsentere i delegationen, ligesom de bestemmer, om erhvervsorganisationerne skal opfordres til at deltage i forhandlingerne for egen eller for statskassens regning.

Jeg tror at kunne sige, at der ikke foregår dobbeltarbejde eller anden form for arbejdsspild ved de forskellige ministeriers deltagelse i arbejdet med at varetage vore økonomiske og kommercielle interesser i udlandet.

Jeg vil gerne tilføje, at både udenrigsministeriet og de øvrige ministerier er opmærksomme på nødvendigheden af at begrænse statens udgifter på dette område så meget som muligt, således at erhvervsorganisationerne kun opfordres til at deltage i forhandlingerne for statskassens regning, hvor deres deltagelse skønnes strengt nødvendig.

Man må ikke overse, at vore handelsforbindelser med udlandet er af en så vidtrækkende betydning for landet, at et samarbejde mellem de forskellige ministerier er en helt nødvendig forudsætning for deres heldige gennemførelse. Forhåbentlig vil dog den nylig afsluttede overenskomst om en europæisk betalingsunion kunne overflødiggøre eller forenkle de tosidede forhandlinger, forsåvidt angår en del af de europæiske ande.

I sin kritik af den tidligere handelsministers midlertidige ansættelse som økonomisk rådgiver ved ambassaden i Washington betonedes den ærede ordfører for retsfor-

bundet, det ærede medlem hr. Viggo Starcke, at hans udtalelser blev fremsat udfra rent politiske og ikke personlige betragtninger. Politisk tror jeg dog ikke det ærede medlem behøver at nære bekymring. Det er en selvfølge, at hr. Krag som alle statens andre repræsentanter i udlandet arbejder efter den siddende regerings instruktioner og i hans tilfælde under ambassadør Henrik Kauffmanns ledelse.

Den forhenværende handelsministers udsendelse til Washington er efter hr. Krag indsigt og kundskaber sagligt velbegrundet. Som få andre kender han Danmarks økonomiske problemer fra sin gerning som embedsmand og som minister. Han er særlig inde i spørgsmål vedrørende Marshallhjælpen. Herom har han, sålænge denne hjælp har eksisteret, forhandlet på internationale konferencer i udlandet og herhjemme med amerikanske repræsentanter. Til hans evner hører den at kunne fremføre et argument, så at det gør indtryk. Jeg anser det for heldigt for udenrigstjenesten, at en mand af hans kvalifikationer har villet påtage sig at gøre en indsats i De Forenede Stater, især i det tidsrum, i hvilket Marshallhjælpen endnu ydes.

Det er kun en vittighed, når det ærede medlem hr. Viggo Starcke kalder dette en forfremmelse, selvom han ikke har kunnet finde det rette danske ord for at udtrykke sin tanke. Stillingen som økonomisk rådgiver ved ambassaden i Washington har hidtil været beklædt af en embedsmand i udenrigstjenestens 4. lønningsklasse. Det er da det modsatte af en forfremmelse at gå fra stillingen som minister for handel, industri og søfart for midlertidigt at fungere i en stilling, der hidtil har været beklædt af en embedsmand i fuldmægtigklassen.

Den ærede ordfører for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, har bedt mig gøre rede for de bestræbelser, vi har udfoldet overfor besættelsesmagterne for at sikre sydslesvigernes stilling. Denne anmodning vil jeg gerne efterkomme.

Ved den okkurationsstatut, der trådte i kraft den 21. september i fjor, blev det bestemt, at statuten skulle tages op til revision efter et års forløb. Til at forberede en sådan revision blev der af de tre vestlige stormagter på en konference i maj 1950